

Kapvlakten met een identieke soortenlijst ken ik overigens van meer plaatsen, zelfs tot in Midden-Limburg toe. Het Vingerhoedskruid ontbreekt daar echter. Die plant is meer beperkt tot het zuidoosten van Limburg zover ik weet. De groeiplaats bij Mheer vind ik al opvallend. Tot slot een verzoek: laten we eens wat meer op kapvlakten letten. De floristische rijkdom ervan en het verkrijgen van informatie over natuurlijke bosverjonging zijn mijns inziens twee goede redenen hiervoor.

F.S. van Westreenen
Eckelraderweg 1, Gronsveld

Pitrus in de Deurnense Peel

N.a.v. hetzelfde korte bericht over Pitrus door E. Blink schreef dhr. J. Wasser, Molenhof 11, Deurne een brief aan de redactie waarin hij Pitrus beschrijft als storingsindicator die massaal voorkomt aan de randen van de Deurnense Peel.

"Zijn optreden als zodanig is vooral aan de randen van de Deurnense Peel goed waarneembaar, met name daar waar het oorspronkelijke voedselarme milieu door verstoring (in velerlei

vorm) in contact gebracht wordt met het omringende voedselrijke agrarische milieu. Als gevolg hiervan gaat Pitrus vaak massaal groeien in plas- en in de taluds van nieuwe sloten; in het laatste geval heel typisch in één langgerekte zone, waaruit blijkt dat juist daar het contact tussen voedselarm en voedselrijk water gemaakt wordt, en mogelijk ook daar de grens zit tussen nat en droog. Pitrus voelt zich nl. 't beste thuis in dit soort abrupte overgangssituaties (zie hiervoor "Wilde Planten" deel 1, blz. 166-167)."

Boekbespreking

Naamlijst van de Nederlandse plantesoorten

J. Heimans, Th. C. Th. Vethaak en V. Westhoff.
KNNV, Hoogwoud, 1983. Wetenschappelijke Mededeling nr 161. 91 blz.

Te bestellen door f 10,— (leden) of f 12,50 (niet-leden) over te maken op postgirorekening 13028 t.n.v. Bureau KNNV, Hoogwoud. In de prijs zijn de verzendkosten begrepen.

Deze publicatie heeft een merkwaardige ontstaansgeschiedenis, die in haar tekst wordt meegedeeld op p. 2 e.v., 18 e.v. en op de binnenzijde van het omslag. Kort gezegd gaat het om een geannoteerd verslag door Prof. Westhoff van het werk van de commissie, die in 1967 de Nederlandse plantennamen herzien heeft. Dit verslag wordt gevolgd door een zeer uitvoerige synoniemenlijst van Nederlandse en Latijnse plantesoorten, verzorgd door Ing. Vethaak. Helaas moet men vaststellen dat de publicatie nu, na 16 jaar, in enige opzichten te laat komt. In de eerste plaats is meer dan de helft van de botanici die de commissie vormden wier werk hier verantwoord wordt, inmiddels overleden. Van de overlevenden is alleen Prof. Westhoff nog actief bij de productie van Nederlandse flora's betrokken. In de tweede plaats hebben de huidige bewerkers van de Flora van Nederland, onkundig van de komst van de onderhavige publicatie, een aantal nieuwe wijzigingen in Nederlandse plantennamen noodzakelijk gevonden en enkele onjuist geachte naamswijzigingen ongedaan gemaakt; in de meeste gevallen ging het om namen die tot determinatiefouten kunnen leiden. Als medeauteur van de 20e editie van de Flora van Nederland betreur ik het

in hoge mate, pas ná de publicatie van deze Flora het verslag van de Commissie van 1967 te hebben kunnen lezen. Enerzijds is de daarin beschreven gang van zaken leerzaam - zij het niet stichtend - voor het nageslacht. Mijn conclusie kan alleen maar zijn: zo moet het nooit weer. Zeker zijn er bedenkingen aan te voeren tegen de presentatie (op p. 3 en 4) van „onthullingen” over de rol van één - inmiddels overleden - commissielid. Toch ben ik geneigd, dergelijke passages vooral op te vatten als een uitnodiging aan de huidige floraschrijvers, niet in de fouten van hun voorgangers te vervallen. Anderzijds zijn vele van de niet-aanvaarde voorstellen van Prof. Westhoff de moeite van heroverweging waard.

Enkele opmerkingen over details: „Steeanjer” (p.9) is een oude volksnaam, tot op heden bij tuinliefhebbers in gebruik. Als „Steeanjer” is deze naam, die niet op de standplaats maar op de bloemkleur slaat, al in oude edities van „Heukels” te vinden. Er is geen noodzaak van een alternatief voor deze ingeburgerde naam. „Citroengeel blaasjeskruid” (p.8) voor *Utricularia australis* leidt tot determinatiefouten; de bloemen van deze soort zijn vaak evenzeer dooiergeel als die van *U. vulgaris*. Een „vergeten” blaasjeskruid is *U. aus-*

tralis evenwel nog steeds! De naam „Bosbeemdgras” (p. 10) was in graskwekerskringen al gegeven aan *Poa nemoralis*; *P. chaixii* verdient stellig, als montane bosplant, de naam Bergbeemdgras, die zij op haar rijkste Nederlandse groeiplaatsen (bij Oldenzaal en Oosterbeek) alle eer aandoet. De naam „Krijtmuur” (p. 16) voor de thans verdwenen *Moenchia erecta* is onjuist; haar voornaamste groeiplaatsen betroffen zandige plekken in het Limburgse lössgebied. „Paasha-ver” (p. 12) bloeit wel vroeg voor een havergras, maar toch zelden omstreeks Pasen.

Op p. 20 merkt Th. Vethaak op: „Tevens zijn in de nieuwste druk van de flora bijna alle oude wetenschappelijke namen weggelaten, waardoor deze wetenschappelijke Mededeling aan waarde zal winnen.” Tot mijn spijt kan ik hem hierin alleen maar gelijk geven.

Moge een 21e editie van de Flora van Nederland het goede van deze publicatie absorberen, zodat er geen „derde versie” (zie p. 20, slot) nodig zal zijn!

Ik hoop tevens dat er alsdan ook van Belgische zijde interesse zal zijn gebleken voor een standaardisering van de Nederlandse plantennamen.

E.J. Weeda

Erratum

In het artikel van J.C.A. Knoors en W.G. Vergoossen over het voorkomen van vleermuizen in enkele Midden- en Zuidlimburgse kerken (Natuurhist. Maandbl. 73(4) : 77-80) is het figuuronderschrift van figuur 1 op blz. 78 onvolledig weergegeven. Men leze dit als volgt:

Figuur 1. Gebied van onderzoek. De nummers corresponderen met die in tabel I. ☆ = kerk onbewoond; ◼ = kerk met vleermuizen; □ = kerk met alleen uitwerpselen; ● = kerk ongeschikt.